

LAPZÁRTA:

WASS ALBERT

ELŐHANG (VIRÁGTEMETÉS)

Volt egyszer egy ember, aki az ő háza udvarán oszlopot épített az ő Istenének. De az oszlopot nem márványból faragta, nem kőből építette, hanem ezer, meg ezer apró csillámló homok-szemcséből, és a homok-szemcséket köddel kötötte össze.

És az emberek, akik arra járva látták, nevettek rajta és azt mondták: bolond.

De az oszlop csak épült, egyre épült, mert az ember hittel a szívében építette az ő Istenének.

És amikor az oszlop készen állott, az emberek még mindig nevettek és azt mondták: majd a legelső szél összedönti.

És jött az első szél: és nem döntötte össze.

És jött a második szél: és az sem döntötte össze.

És akárhány szél jött, egyik sem döntötte össze, hanem mindegyik szépen kikerülte az oszlopot, amely hittel épült.

És az emberek, akik ezt látták, csodálkozva összesúgtak és azt mondták: varázsló. És egy napon berohantak az udvarára, és ledöntötték az ő oszlopát.

És az ember nem szitkozódott és nem sírt, hanem kiment megint az ő udvarára és hittel a szívében kezdett új oszlopot építeni az ő Istenének.

És az oszlopot most sem faragta márványból, sem nem építette kőből, hanem megint sok-sok apró homok-szemcséből és a homok-szemcséket köddel kötötte össze.

GÁRDONYI GÉZA

NE NÉZZETEK RÁM BORZALOMMAL

Ne nézzetek rám borzalommal,
ha meghalok:

az a halott a koporsóban
nem én vagyok.

Csak hamu az, elomló televény.

A láng eltűnt. A láng, - az voltam én.

Sorsomnak gyászán se könnyeztetek,
s ne mondja a pap: "Ime, porba hullt!"
Sirassátok az árva gyermeket,
s ne a rabot, aki megszabadult.

S mikor a szónok a sírnál beszél,
és végül kiált: "Hát Isten veled!"
ne le a sírba integessen nékem,
fölfelé nyújtson búcsuzó kezét!

FARAGÓ FERENC

TANYAI SZILÁNKOK...

A halál nem az élet *után* van, hanem az élet *fölött*.

Aki az *életbe* lépett, az a *halálba* is lépett.

A létezés nem ellentéte a halálnak, hanem magában foglalja azt.

Minden születés elmúlás, minden elmúlás születés.

A létezés egy örök '*Isten hozott*' és '*Isten veled*'. Mert nincs elmúlás csak változás.

Minden pillanat a *keletkezés*, ugyanakkor az *elmúlás* pillanata is.

Az elmúlás a befejezhetetlenség egyik fajtája.

Ez az élet egy *pillanat*, de megtapasztalható benne az *örök*.

Az igazi örökség mindig szellemi, s nem anyagi.

Mikor a jelen beleütközik a halálba, örök lesz belőle.

Az igazi találkozások a Végtelenben vannak - mint a párhuzamosoké.

Meghalni annyi, mint elveszíteni egy *időt* s egy *teret* és megkapni helyette az *örökkévalóságot* és a *végtelent*.

Mitől fáj a búcsúzás és mitől öröm az érkezés? Ugyanattól az örök változástól.

A megfejthetlent megfejteni – a megfejtetett titkolni!

Csak egy realitás van: nem kisebbet akarni a végtelennél.

Ideátról másként látszik az odaát. – *Odaátról* másként látszik az ideát.

Akik nem értik az *életet*, azok a *halált* sem érthetik meg.

A *halál* értelme elválaszthatatlan az *élet* értelmétől.
